

Deu anys després de la *Budapest Open Access Initiative*: l'accés obert per defecte

Sunil Abraham, Paul Ayris, Lars Björnshauge, Carl-Christian Buhr, Michael Carroll, Leslie Chan, Tom Cochrane, Darius Cuplinskas, Marin Dacos, Marc Dupuis, Kathleen Fitzpatrick, Jean-Claude Guédon, Melissa Hagemann, Stevan Harnad, Neil Jacobs, Heather Joseph, Robert Kiley, Iryna Kuchma, Cameron Neylon, Mark Patterson, David Prosser, István Rév, Eloy Rodrigues, Bernard Schutz, Stuart Shieber, Peter Suber, Caroline Sutton, Alma Swan i Jan Velterop

Títol originari: *Ten years on from the Budapest Open Access Initiative: setting the default to open*

Data de publicació: 12 de setembre de 2012

La traducció al català ha estat coordinada i revisada per l'Oficina de Difusió del Coneixement, Centre de Recursos per a l'Aprenentatge i la Investigació (CRAI) de la Universitat de Barcelona.

Deu anys després de la *Budapest Open Access Initiative*: l'accés obert per defecte

Pròleg: la Iniciativa sobre l'accés obert de Budapest, deu anys després

Fa deu anys, la Iniciativa sobre l'accés obert de Budapest (*Budapest Open Access Initiative*, BOAI) va iniciar una campanya mundial per a l'accés obert a tots els nous resultats de la recerca revisats per parells. Aquesta iniciativa no va inventar la idea de l'accés obert, sinó que, de manera deliberada, va reunir els projectes existents per explorar com podrien «treballar junts per aconseguir l'èxit de manera més àmplia, més profunda i més ràpida». La BOAI, però, sí que va ser la primera iniciativa que va fer servir el terme *accés obert* amb aquest objectiu; la primera que va articular una definició pública d'accés obert; la primera que va proposar estratègies complementàries per fer realitat l'accés obert; la primera que va generalitzar les crides a favor de l'accés obert a totes les disciplines i països, i la primera que va anar acompanyada d'un finançament significatiu.

Actualment ja no som a l'inici d'aquesta campanya mundial, però tampoc no hem arribat al final. Som ben bé a mig camí, ben consolidats, amb una dècada d'experiència a l'esquena que ens permet formular recomanacions noves per als deu propers anys.

Reafirmem «la declaració de principis [...], la declaració d'estratègies [...] i la declaració de compromís» de la BOAI, com també l'aspiració d'aconseguir aquest «bé públic sense precedents» i «accelerar la recerca, enriquir l'educació, compartir amb els pobres allò que han après els rics i amb els rics allò que han après els pobres, fer que aquesta literatura esdevingui tan útil com sigui possible, i establir les bases per unir la humanitat en una conversa intel·lectual comuna i en l'exploració del coneixement».

Reafirmem la nostra confiança que «l'objectiu és assolible i no merament preferible o utòpic». Res dels deu últims anys no ha fet que l'objectiu final sigui menys assolible; al contrari: l'accés obert està ben establert i creix en totes les disciplines. Gaudim de més d'una dècada de valuosa saviesa pràctica sobre com implementar-lo. La viabilitat tècnica, econòmica i legal de l'accés obert està prou demostrada i ben documentada.

Res dels deu últims anys no fa pensar que l'accés obert sigui menys necessari o oportú. Ben al contrari, la situació no ha variat: «els científics i acadèmics publiquen els fruits de les investigacions en revistes científiques sense cobrar per fer-ho» i «sense cap expectativa de pagament». A més, habitualment els investigadors participen en el procés de revisió per parells com a revisors i com a editors sense esperar res a canvi. No obstant això, en la major part dels casos les barreres en l'accés a les publicacions científiques es mantenen amb fermesa, en benefici dels intermediaris però no pas dels autors, revisors ni editors, i en detriment de la recerca, dels investigadors i de les institucions de recerca.

Finalment, res dels deu últims anys no suggereix que l'objectiu sigui menys valuós o menys mereixedor d'assoliment. Al contrari, la necessitat imperiosa de fer accessible el coneixement a tothom qui el pugui utilitzar, aplicar o augmentar és més urgent que mai.

Reafirmem les dues estratègies principals proposades per la BOAI: l'accés obert mitjançant repositoris (l'anomenada *ruta verda*) i a través de les revistes (l'anomenada

ruta daurada). Deu anys d'experiència ens fan reafirmar que les rutes verda i daurada «no són solament mitjans directes i eficaços a aquest efecte, sinó també instruments a l'abast dels acadèmics de manera immediata, sense que calgui esperar els canvis produïts en els mercats o en la legislació.»

Així mateix, aquests deu anys d'experiència ens fan reafirmar la definició d'*accés obert* presentada originàriament per la BOAI:

«Per *accés obert* [als resultats de la recerca revisats per parells] entenem que estiguin disponibles de manera gratuïta a Internet, i que qualsevol usuari estigui autoritzat a llegir, descarregar, copiar, distribuir, imprimir, buscar o afegir un enllaç al text complet d'aquests articles, rastrejar-los per a la indexació, incorporar-los com a dades en un programa informàtic o utilitzar-los per a qualsevol altre propòsit que sigui legal, sense barreres econòmiques, legals ni tècniques, a part de les que són inseparables del mateix accés a Internet. L'única limitació quant a la reproducció i distribució i l'únic paper dels drets d'explotació en aquest àmbit hauria de ser donar als autors el control sobre la integritat dels seus treballs i el dret de ser reconeguts i citats adequadament.»

Els problemes que abans demoraven l'adopció i aplicació de l'accés obert s'han resolt, i les solucions s'estan estenent. Però mentre l'accés obert no s'estengui més encara, els problemes per als quals és una solució romandran en gran mesura sense resoldre. En aquesta declaració, reafirmem els fins i els mitjans de la declaració original de la BOAI i renovem el nostre compromís de progressar. A més, establim de manera específica un nou repte perquè, durant els deu propers anys, l'accés obert es converteixi en el mètode per defecte per a la distribució de la producció científica revisada per parells en totes les disciplines i en tots els països.

Recomanacions per als deu propers anys

1. Sobre polítiques

1.1. Cada institució d'educació superior hauria de tenir una política que assegurés que les versions revisades per parells de tots els futurs articles acadèmics dels seus membres es dipositen al repositori designat per la institució. (Vegeu la recomanació 3.1 sobre els repositoris institucionals.)

- El dipòsit s'hauria de fer com abans millor, preferentment en el moment de l'acceptació i no més enllà de la data de la publicació formal.
- Aquesta política universitària hauria de respectar la llibertat dels acadèmics per enviar els seus nous treballs a les revistes que escullin.
- Aquesta política universitària hauria d'encoratjar, però no exigir, la publicació en revistes d'accés obert, i ajudar els membres de la seva comunitat a entendre la diferència entre el dipòsit en un repositori d'accés obert i la publicació en una revista d'accés obert.
- Quan sigui possible, aquesta política universitària s'hauria d'aprovar mitjançant la votació entre el personal docent i investigador, i hauria d'exigir l'accés obert immediat i acceptar de bon grat que es dipositi en el repositori qualsevol contingut per al qual no se n'hagi establert l'obligatorietat: conjunts de dades,

presentacions en congressos, llibres o capítols de llibres, treballs publicats abans de l'adopció de la política, entre d'altres.

- Quan les editorials no permetin l'accés obert en els termes adoptats per la universitat, recomanem una de les dues opcions següents: la política pot requerir que el treball es dipositi en el repositori institucional amb accés tancat (dipòsit fosc) fins que s'obtingui el permís per obrir-lo; o bé atorgar a la institució un dret no exclusiu perquè els futurs treballs del seu personal estiguin disponibles en accés obert al repositori institucional (amb l'opció que els seus membres puguin renunciar a aquest dret per a determinades publicacions, o sense aquesta opció).

1.2. Totes les institucions d'ensenyament superior que ofereixen títols de grau superior haurien de tenir una política que assegurés que, un cop aprovades, les futures tesis i dissertacions es dipositaran en accés obert al repositori institucional. A petició dels estudiants que vulguin publicar un treball seu o sol·licitar una patent per a un descobriment patentable, les polítiques han de concedir terminis raonables de demora per dipositar-los al repositori, en comptes d'exempcions permanents.

1.3. Cada organisme públic o privat que financi projectes de recerca hauria de tenir una política que assegurés que les versions revisades per parells de tots els futurs articles científics derivats de la recerca finançada es dipositen en un repositori adequat i es difonen en accés obert tan aviat com sigui possible.

- El dipòsit s'hauria de fer com abans millor, preferentment en el moment de l'acceptació i no més enllà de la data de la publicació formal.
- Quan les editorials no permetin l'accés obert en els termes establerts per l'organisme finançador, aquesta política hauria d'instar els beneficiaris a buscar una altra editorial.
- Si aquesta política permet un període de demora abans que els treballs estiguin disponibles en accés obert, aquest període no ha d'excedir els sis mesos. Aquesta política no hauria de permetre que s'apliqui cap demora als continguts no susceptibles de generar drets d'exploració.
- Els organismes finançadors haurien de considerar els costos de publicació com a despesa de recerca, i haurien d'ajudar els beneficiaris a pagar un cost raonable per la publicació en revistes d'accés obert que tinguin establert el pagament per publicar.
- Quan sigui possible, aquesta política hauria d'exigir l'accés obert lliure, preferentment a través de la llicència de Reconeixement de Creative Commons (CC-BY), o una d'equivalent.
- Un repositori és adequat per a aquest propòsit quan proporciona accés obert, és interoperable amb altres repositoris i pren mesures per a la preservació a llarg termini. L'opció escollida per l'organisme finançador hauria de ser determinada per la recerca en curs per dirimir qüestions com ara la millor opció per promoure el dipòsit dels articles inclosos, la utilitat dels repositoris, la conveniència per a

aquests organismes i per als autors, i els incentius per a un major creixement de l'accés obert.

1.4. Qualsevol política d'accés obert d'un organisme finançador o d'una universitat hauria de requerir el dipòsit en un repositori d'accés obert adequat entre la data d'acceptació i la de publicació. Les metadades s'haurien de registrar tan aviat com estiguin disponibles i haurien de ser accessibles des del moment del dipòsit. El text complet s'hauria d'oferir en accés obert tan aviat com el repositori tingui permís per fer-ho.

1.5. Desaconsellem l'ús dels factors d'impacte de les revistes com a substituïts de la qualitat de les revistes, dels articles o dels autors. Encoratgem que s'elaborin indicadors alternatius sobre l'impacte i la qualitat que siguin menys simplistes, més fiables i totalment oberts a l'ús i a la reutilització.

- En la mesura que les universitats, els organismes finançadors i els programes d'avaluació de la recerca necessiten mesurar l'impacte dels articles individuals, haurien d'utilitzar indicadors per a articles i no pas indicadors per a revistes.
- Encoratgem la recerca sobre l'exactitud dels nous indicadors. A mesura que aquesta recerca en vagi demostrant la utilitat i fiabilitat, encoratgem que les universitats en facin ús en els concursos de promoció del personal acadèmic; que els organismes finançadors els tinguin en compte quan avaluin les sol·licituds de finançament; que els programes d'avaluació de la recerca se'n serveixin quan avaluin l'impacte de la recerca; i, finalment, que les editorials els tinguin presents quan promocionin les seves publicacions.
- Encoratgem l'elaboració de materials que expliquin de quina manera els factors d'impacte de les revistes han estat mal utilitzats, i que afirmen que indicadors alternatius poden complir millor els objectius per als quals la majoria de les institucions han utilitzat anteriorment els factors d'impacte.
- I a mesura que els indicadors d'impacte millorin, encoratgem que s'aprofundeixin els estudis per conèixer si l'accés obert i les polítiques d'accés obert augmenten l'impacte de les investigacions.

1.6. Les universitats que tenen repositoris institucionals haurien de requerir que s'hi dipositin tots els articles de recerca que s'hagin de tenir en compte per decidir la promoció, la permanència en el lloc o altres formes d'avaluació i revisió internes.

- Així mateix, els governs que duen a terme l'avaluació de la recerca haurien d'exigir que es dipositin en repositoris d'accés obert tots els articles de recerca que s'han de sotmetre a revisió en els processos nacionals d'avaluació.
- Cap política no s'hauria d'interpretar com una limitació a l'avaluació basada en un altre tipus d'evidència, ni com una alteració dels criteris d'avaluació.

1.7. Els editors que no facilitin l'accés obert a les seves publicacions almenys l'haurien de permetre en els termes especificats en els seus acords formals de publicació.

- Els editors s'haurien d'abstenir d'exercir una pressió sobre els governs que actuen en defensa de l'interès públic i sobre les institucions de recerca que actuen d'acord amb l'interès dels investigadors i de la recerca. Les editorials haurien de renunciar a les campanyes de pressió que, en nom seu, duen a terme

professionals o associacions comercials, en contra de l'interès públic, dels investigadors i de la recerca.

- La minoria d'editorials amb accés per subscripció a les seves revistes que encara no permeten als autors l'autoarxivament en repositoris (ruta verda), sense pagaments ni embargaments, haurien d'adoptar la posició de la majoria.
- Recordem als investigadors que no haurien de treballar com a autors, editors o revisors per a les editorials que actuïn en contra dels seus interessos.

2. Sobre llicències i reutilització

Recomanem l'ús de la llicència CC-BY, o una d'equivalent, com a llicència òptima per a la publicació, la distribució, l'ús i la reutilització dels treballs acadèmics.

- Els repositoris d'accés obert generalment depenen de permisos d'altres, com ara els autors o les editorials, i poques vegades estan en condicions de requerir l'ús de llicències obertes. No obstant això, els responsables polítics sí que poden requerir que el dipòsit d'objectes digitals en repositoris es faci amb aquest tipus de llicències, preferiblement CC-BY, sempre que es pugui.
- Les revistes d'accés obert sempre estan en condicions de requerir llicències obertes, però la majoria encara no instrumentalitzen aquesta possibilitat. Recomanem CC-BY per a totes les revistes d'accés obert.
- En el desenvolupament d'estratègies i l'establiment de prioritats, reconeixem que l'accés obert gratuït és millor que l'accés per subscripció, que l'accés obert lliure és millor que l'accés obert gratuït, i que l'accés obert lliure amb una llicència CC-BY o una d'equivalent és millor que l'accés obert lliure amb llicències més restrictives. Hem d'aconseguir el que puguem quan puguem. No hem d'endarrerir l'accés obert gratuït per tal d'aconseguir el lliure, i no ens hem de conformar amb l'accés obert gratuït quan podem aconseguir el lliure.

3. Sobre infraestructura i sostenibilitat

3.1. Totes les institucions d'educació superior haurien de disposar d'un repositori d'accés obert, participar en un de consorciat o gestionar l'externalització dels serveis d'un repositori d'accés obert.

3.2. Qualsevol membre de la comunitat acadèmica —de qualsevol disciplina i país, incloent-hi els que no estan afiliats a institucions d'educació superior— hauria de tenir dret a dipositar les seves publicacions en un repositori d'accés obert.

- Això requereix més repositoris institucionals, més repositoris temàtics o ambdues coses. També podria requerir, si més no a curt termini, més repositoris universals o d'últim recurs per als investigadors que no disposen d'un repositori d'accés obert en la seva institució o en la seva disciplina. La interfície d'usuaris d'aquests repositoris universals hauria d'estar disponible en diferents idiomes.

3.3. Els repositoris d'accés obert haurien de disposar dels mitjans per recol·lectar d'altres repositoris d'accés obert i per tornar a dipositar en altres repositoris d'accés obert.

- Els investigadors que tinguin raons per dipositar en més d'un repositori ho haurien de fer només una vegada. Sempre que sigui possible, els repositoris institucionals haurien d'oferir la possibilitat de reenviar el dipòsit a repositoris temàtics sol·licitats pels autors (per exemple, arXiv, PubMed Central o SSRN) i han de poder recollir o descarregar còpies de les publicacions dipositades en repositoris temàtics.

3.4. Els repositoris d'accés obert haurien de posar a disposició dels autors les dades de descàrrega, ús i citació, i facilitar-ne la disponibilitat a les eines informàtiques que calculen els indicadors alternatius de l'impacte. Els editors de revistes haurien de fer el mateix, tant si les seves revistes són d'accés obert com si no.

- Els repositoris haurien de compartir entre ells aquestes dades en formats estàndard, de manera que sigui possible, per exemple, que els autors coneguin el nombre total de descàrregues d'un article dipositat en múltiples repositoris. Cap autor ni cap repositori no hauria de tenir motius per bloquejar el dipòsit en un repositori addicional simplement per preservar la mesura acurada del trànsit d'ús i de descàrregues.

3.5. Les universitats i els organismes de finançament haurien d'ajudar els autors a pagar tarifes raonables per a la publicació en revistes d'accés obert en les quals es demana el pagament per publicar, i a trobar formes similars per subvencionar o donar suport a les revistes d'accés obert que no cobrin per publicar.

- En ambdós casos s'hauria d'exigir l'accés obert lliure als continguts a través de llicències obertes, preferiblement CC-BY o una d'equivalent, com a condició per al suport econòmic.
- Aquestes mesures de suport a les revistes científiques d'accés obert haurien de ser una prioritat màxima per a la inversió dels diners estalviats de la cancel·lació o la conversió de les revistes per subscripció.
- El suport a les revistes científiques d'accés obert pot ser força important per a les revistes amb un públic més limitat, com ara les centrades en la legislació nacional dels països petits o les revistes publicades en un idioma local, i per a les revistes en què les tarifes de publicació són improcedents, com ara les revistes de revisió bibliogràfica que sol·liciten els articles als autors.

3.6. Quan les revistes d'accés per subscripció o les que no siguin d'accés obert permetin algun tipus d'autoarxivament o dipòsit en repositoris d'accés obert, haurien de descriure què permeten en termes precisos i llegibles per humans i per màquines, en un format estàndard obert. La descripció hauria d'incloure almenys la versió que es pot dipositar, els períodes per al dipòsit i les llicències amb les quals es poden difondre les versions dipositades.

3.7. Els repositoris d'accés obert haurien de proporcionar les eines que ja estan disponibles sense cap cost per convertir els objectes dipositats en format PDF a formats llegibles per una màquina, com ara XML.

3.8. Les institucions dedicades a la recerca, incloses les institucions que la financen, haurien de donar suport al desenvolupament i al manteniment de les eines, els directoris i els recursos essencials per al progrés i la sostenibilitat de l'accés obert.

- La llista d'eines essencials evolucionarà amb el pas del temps, però ara com ara inclou repositoris i revistes d'accés obert, programari lliure i de codi obert per a repositoris i per a la gestió de les revistes, eines per a la mineria de dades i de text, directoris de repositoris i revistes d'accés obert, directoris de polítiques universitàries i d'organismes de finançament, proveïdors de llicències obertes, serveis de preservació digital, serveis d'alerta, serveis d'encreuament i d'URL persistents, i motors de cerca.
- Les institucions dedicades a la recerca també haurien de donar suport a l'establiment d'estàndards oberts i universals per a les metadades i als sistemes de consulta que les editorials i els repositoris podrien implementar per fer que els resultats de la recerca en accés obert siguin més visibles, recuperables i útils.

3.9. Hauríem de millorar i aplicar les eines necessàries per recollir les referències o les citacions bibliogràfiques de la literatura publicada. La informació sobre qui ha citat qui és de domini públic i hauria d'estar en accés obert i en formats estàndard perquè es pugui usar, reutilitzar i analitzar. Això ajudaria els investigadors i les institucions de recerca a conèixer la literatura existent, encara que no hi tinguessin accés, i ajudaria a desenvolupar nous indicadors per mesurar-ne l'accés i l'impacte.

- Instem tots els editors a col·laborar amb aquesta iniciativa.
- Recomanem que es desenvolupi la infraestructura necessària perquè les dades de referència puguin ser dipositades per les editorials, els autors, els voluntaris i els emprenedors, o de manera automatitzada, i en què aquestes dades es puguin allotjar per ser distribuïdes en accés obert.

3.10. Hauríem d'ajudar amb la recollida, l'organització i la disseminació de les metadades en accés obert i en formats estàndard per a totes les revistes, tant noves com antigues, i per a les revistes que no siguin d'accés obert.

3.11. Les editorials acadèmiques necessiten una infraestructura per a l'encreuament i URL persistents basada en estàndards oberts, gratuïta i que permeti la vinculació i l'atribució a diferents estadis de granularitat com ara identificar i validar la font en els paràgrafs o en les imatges.

3.12. Encoratgem que es desenvolupin més els estàndards oberts per a la interoperabilitat, i també eines per implementar aquests estàndards en repositoris i revistes d'accés obert.

3.13. Encoratgem que s'experimenti amb diferents mètodes per a la revisió posterior a la publicació, i que se n'estudiï l'eficàcia.

- L'accés obert a través de repositoris, revistes o llibres és compatible amb qualsevol tipus tradicional de revisió per parells prèvia a la publicació, i l'accés obert no pressuposa cap manera particular de revisió per parells. Recomanem que s'experimenti la revisió posterior a la publicació, no perquè sigui millor — que podria ser-ho—, sinó perquè reduiria els retards en l'accés obert del material nou i podria reduir el cost de la primera còpia.

3.14. Encoratgem que s'experimenti amb noves formes d'article i de llibre de recerca acadèmics, en què els textos estiguin integrats de manera útil amb les dades subjacents, elements multimèdia, el codi executable, la literatura relacionada i els comentaris dels usuaris.

- Encoratgem que aquests experiments facin un millor ús dels mitjans i les xarxes digitals en benefici de la recerca.
- Encoratgem que els experiments facin un millor ús de les maneres en què l'accés obert elimina les barreres d'accés a les màquines, i no sols als lectors humans.
- Encoratgem que es facin servir estàndards i formats oberts per fomentar aquests usos, i la recerca sobre la seva eficàcia.

4. Sobre promoció i coordinació

4.1. Hauríem de fer més perquè les editorials, els editors, els revisors i els investigadors siguin conscients dels estàndards de conducta professional per a la publicació en accés obert; per exemple, en matèria de llicències, en el procés editorial, en la sol·licitud de treballs, en la declaració de l'autoria i en la manera de gestionar les tarifes de publicació. Els editors, els revisors i els investigadors haurien de valorar les oportunitats de col·laboració amb les editorials i les revistes en funció d'aquests estàndards de conducta professional. Quan els editors no els compleixin, el primer que caldrà fer és ajudar-los a millorar.

- Com a mesura per avaluar una editorial o una revista d'accés obert, nova o desconeguda, recomanem als investigadors que consultin l'Open Access Scholarly Publishers Association (OASPA) i el seu codi de conducta. Els membres d'aquesta Associació s'avaluen d'acord amb aquest codi. Les possibles queixes referides als membres de l'OASPA, així com qualsevol suggeriment per millorar aquest codi de conducta, s'han de remetre a l'OASPA.
- Encoratgem que totes les editorials i revistes d'accés obert implementin les bones pràctiques recomanades per l'OASPA o que sol·licitin l'ingrés com a membres d'aquesta Associació, la qual cosa implicaria una revisió d'aquestes pràctiques i la possibilitat d'esmenar-les si això fos necessari.

4.2. Hauríem d'elaborar directrius per a les universitats i els organismes de finançament que prevegin la possibilitat de desenvolupar polítiques d'accés obert. Aquestes directrius haurien d'incloure recomanacions sobre com redactar aquestes polítiques, bones pràctiques i respostes a les preguntes més freqüents.

4.3. Encoratgem que es desenvolupi un instrument global per facilitar el seguiment del progrés de l'accés obert a través de les xifres i els gràfics més rellevants. Cada unitat d'informació s'hauria d'actualitzar amb regularitat, i se n'hauria d'indicar clarament l'origen o el mètode utilitzat per al càlcul.

4.4. La comunitat implicada en l'accés obert hauria d'actuar de manera concertada amb més freqüència. Sempre que sigui possible, les organitzacions i els activistes que donen suport a l'accés obert haurien de trobar mecanismes per coordinar les seves respectives activitats i facilitar la comunicació per fer un millor ús dels recursos, minimitzar la duplicació d'esforços, enfortir el discurs i demostrar cohesió.

- Hauríem de crear millors mecanismes de comunicació i coordinació entre els membres de la nostra comunitat.

- Hauríem de fer un esforç per contactar amb els nostres col·legues acadèmics, els serveis de publicacions acadèmics i els principals mitjans de comunicació no acadèmics. Tots aquests mitjans estan més ben informats sobre l'accés obert que en cap altre moment de la història, i hi estan més interessats que mai. Això representa una oportunitat per ajudar a educar totes les parts implicades en l'accés obert i per plantejar noves propostes per avançar.

4.5. La campanya mundial per l'accés obert als articles de recerca hauria de treballar més estretament amb les campanyes mundials per a l'accés obert a llibres, tesis i dissertacions, dades de recerca, dades governamentals, recursos educatius i codi font.

- Hauríem de coordinar els esforços amb altres campanyes afins encara que no estiguin directament relacionades amb l'accés a la recerca, com ara la reforma dels drets d'exploració, les obres òrfenes, la preservació digital, la digitalització de les obres impreses, la creació de polítiques basades en les proves, la llibertat d'expressió, i l'evolució de les biblioteques, les editorials, la revisió per parells i els mitjans socials de comunicació.
- Hauríem de cercar formes per amplificar les nostres reivindicacions particulars quan es tracta de defensar uns principis comuns.

4.6. Necessitem expressar la realitat sobre l'accés obert amb més claredat, amb més proves i a més grups de persones implicades:

- L'accés obert beneficia la recerca i els investigadors, mentre que la manca d'obertura impedeix l'obtenció d'aquests beneficis.
- L'accés obert a la recerca finançada amb fons públics beneficia els contribuents i incrementa el retorn de la inversió feta en la recerca. Té beneficis econòmics, acadèmics i científics.
- L'accés obert incrementa el valor social de la recerca, i les polítiques d'accés obert incrementen el valor social dels organismes de finançament i de les institucions de recerca.
- Els costos de l'accés obert es poden recuperar sense la necessitat d'afegir més diners a l'actual sistema de comunicació científica.
- L'accés obert és respectuós amb les lleis de propietat intel·lectual d'arreu del món i ofereix tant als autors com als lectors més drets que els que tenen en funció dels acords convencionals per a la publicació.
- L'accés obert ateny els estàndards de qualitat més alts.

Coordinació i revisió de la traducció al català: [Oficina de Difusió del Coneixement](#)

[Text original en anglès](#)

